

Bjarke Schjødt Larsen

GH **ST**
COPYCAT

Illustreret af
Andreas Erstling

★ ★
Alvilda
★

MIT NAVN ER DANNY

For snart lang tid siden fik jeg fat i en dragt, der gav mig superkræfter. Jeg fik evnen til at gøre mig usynlig, til at flyve og til at gå igennem alt. Som et spøgelse.

Jeg brugte mine kræfter til at bekæmpe den onde forretningsmand Staal. Han havde skumle planer om at lave våben og sælge dem til PYRE – en ond militærgruppe, der ville overtage Danmark. Han fik min far fængslet for et mord, han ikke havde begået.

Det lykkedes mig at bevise min fars uskyld. Jeg fik Staal smidt i fængsel. Men der var stadig flere trusler.

Sammen med de andre superhelte Skjold, Nordlys, Blitz og Medusa hjalp jeg med at bekæmpe de invaderende rumvæsner.

Og nu er jeg stoppet. Hvis man vil være superhelt, skal man arbejde for staten, og det er ikke mig. Af samme grund prøver jeg nu at holde lav profil. Bare være Danny og leve et normalt liv med min far og min søster. Det, jeg altid har drømt om.

Spørgsmålet er bare, om jeg kan finde ud af det.
Eller om superhelten GHOST vender tilbage.

BALLADE I MIDTBYEN

”Hvad sker der?” spørger en gut bag mig.

”En eller anden superskurk,” svarer en anden med blikket stift rettet mod sin mobil. ”Der er et angreb i gang et stykke herfra.”

Det giver et gib i mig. Siri lægger hånden på min arm. ”Rolig, Dan...” Hun tager sig selv i at bruge mit navn. Men efter at jeg stod frem som GHOST, ved alle, at jeg hedder Danny. ”Husk: Vi er bare helt almindelige borgere,” siger hun og blinker til mig. Og hun har ret. Jeg skal ikke løbe afsted og lege helt. Det er ikke mig længere.

Siris hår blafrer let i vinden. Jeg skal stadig vænne mig til, at hun har sorte lokker i stedet for slangerne. Men det er flot til hende, og man kan nærmest ikke genkende hende som Medusa, superhelten, der ved et uheld dræbte statsministeren.

Jeg er blevet klippet. Jeg synes ikke selv, at ændringen er så stor, men det lader til, at den er stor nok til, at folk ikke genkender mig.

Nu er jeg bare Daniel. Det føles mærkeligt, når folk bruger det navn. Som om det ikke er mig. Men sådan er mit nye liv. Jeg glæder mig til, at GHOST er helt glemt.

”Fortryder du det nogensinde?” spørger Siri, som om hun kan læse mine tanker.

Jeg ryster på hovedet. ”Nej, det var det rigtige at gøre. Jeg skal ikke lege superhelt længere.”

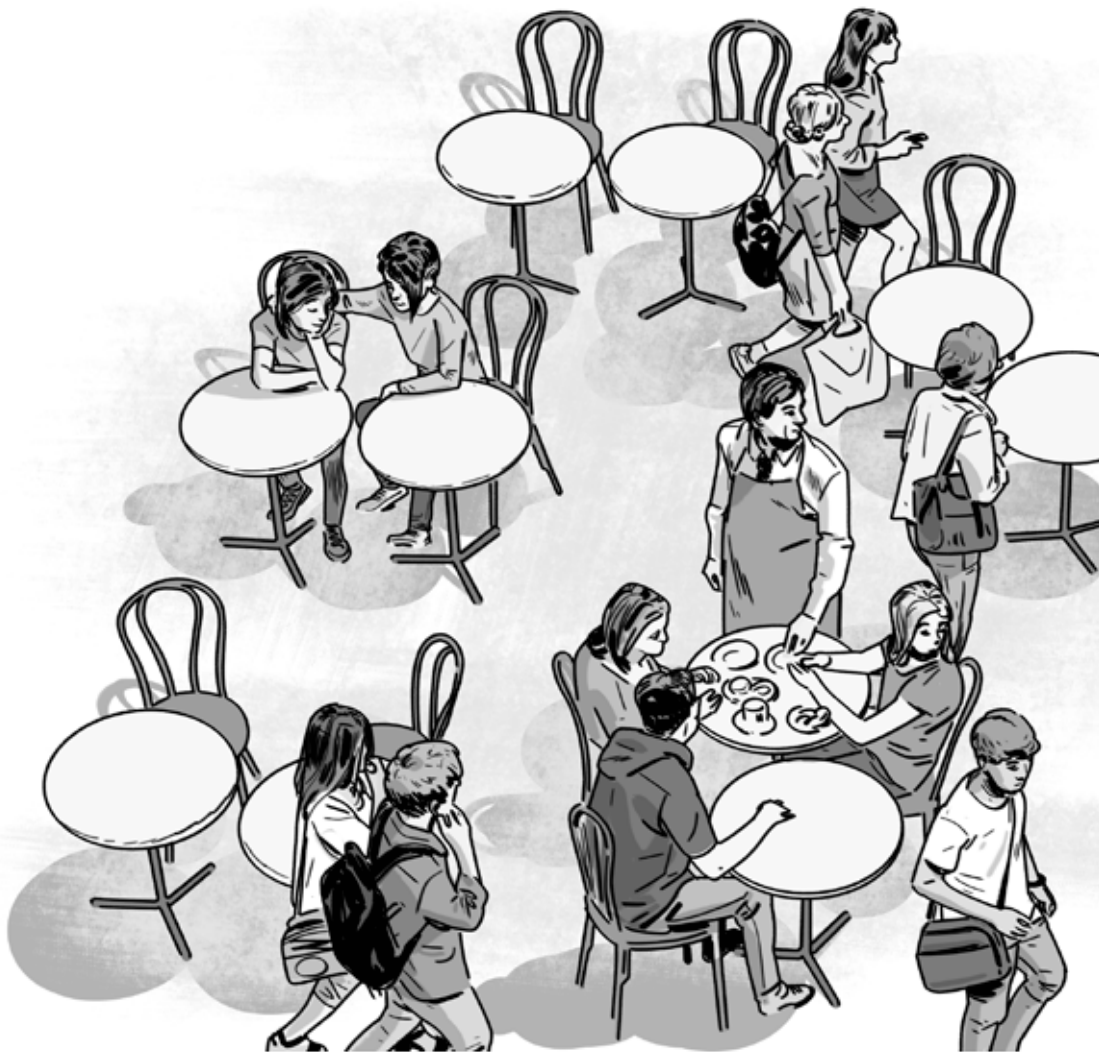
”Jeg mener, at du afslørede din hemmelige identitet?” Hun sænker stemmen, så kun jeg kan høre hende.

Jeg synker en klump. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal svare på det spørgsmål.

Omkring os har flere rejst sig fra cafeens borde og bevæger sig langsomt hen mod det sted, hvor skurken er. De skal hen at glo. Det er så typisk. De vil ikke rigtigt være ved det, så de slentrer langsomt afsted, som om de er ligeglade. Men de er overhovedet ikke ligeglade. De vil hen at se, hvad der sker.

Som en flok fucking zombier.

Eller måske er det bare mig. Måske er jeg bare sur, fordi jeg selv altid var den første på pletten, dengang jeg var GHOST.

”Nej, jeg fortryder det ikke,” siger jeg så. ”Det var det rigtige at gøre på det tidspunkt. Vi skulle have folks sympati. Men jeg savner da mit gamle liv.”

Siri nikker.

”Hvad med dig?” spørger jeg. ”Er du bare glad for at være kureret? Eller er der noget, du savner?”

Hun smiler og får et fjernt udtryk i øjnene. ”Du må ikke sige det til Skjold og Nordlys, men jeg savner vores eventyr. Mens de stod på, oplevede jeg dem som et forvirrende helvede. Men det føltes også ret fedt at gøre en forskel.”

”Det forstår jeg godt,” siger jeg.

Vi ser op mod himlen. En stor, robotlignende figur flyver hen over den.

”Så er De nye helte på sagen,” siger jeg. Hvis STÅL er i luften, er de andre tæt på. Jeg får en lille klump i halsen, mens jeg kigger efter den ståklædte figur, der bliver mindre og mindre på himlen.

